

ROBERT CHARLES WILSON s-a născut în 1953 în California, iar din 2007 este cetățean canadian. A debutat cu texte SF în revista *Analog* la mijlocul anilor '70, apoi a colaborat la reviste ca *F&SF*, *IASFM*, *Realms of Fantasy* sau *Northern Stars*. Din 1986 s-a dedicat în întregime scrisului. A publicat multe romane și povestiri, dar și prefete și articole critice. A primit numeroase premii, dintre care: trei premii Aurora pentru romanele *Blind Lake* (2004), *Darwinia* (1999) și pentru povestirea *The Perseids* (1996), Premiul John W. Campbell Memorial (pentru *The Chronoliths* (2002), Premiul Philip K. Dick pentru romanul *Mysterium* (1995), Premiul Theodore Sturgeon Memorial (nuvela „The Cartesian Theater”, 2007), Premiul Hugo pentru cel mai bun roman pentru *Turbion* (Editura Nemira 2006, 2018), seria în care aveau să urmeze *Axa* și *Vortex*. Cele mai recente volume ale sale sunt *The Affinities* (2015) și *Last Year* (2016). Stephen King spune despre el că este, probabil, cel mai bun scriitor de science fiction din prezent.

ROBERT CHARLES WILSON AXA

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

Cuprins

<i>Partea întâi. 34 AUGUST</i>	9
<i>Partea a doua. TRANDAFIRUL CU OCHI.....</i>	141
<i>Partea a treia. SPRE VEST</i>	235
<i>Partea a patra. RUB AL-KHALI.....</i>	357
<i>Partea a cincea.</i> ÎN COMPANIA INDESCRITIBILULUI.....	381
<i>Partea a șasea. RITUALUL TIMPULUI.....</i>	443

Partea întâi

34 AUGUST

În ziua celui de al... - vara în care stăde
au început să cadă de pe cer - bălău lunar descoperi că punea
deosebi cel de vest cu ochii închiși.

Isaac trăia la marginea Măriii Ocean Interior, pe continentul
Equatoria, pe plajă unde îi fusese acordat Pământului de către
ființele enigmatice numite ipotetici. Omeneii îi dăduseră planetei
o înțelegere parafrază de-a unei grandioase, sau mitologice, sau de-
cât pământice, dar în esență, cel mai simplu, Lumea Nouă, în
locurile dintre cele o șapte miliarde miliarde linii, sau Equatoria, după
ce mai ieșeau colonizată dintre continentele sale. Așeză erau
înșurubate pe care Isaac le înșurubase la ceea ce trecea drept școală.

Isaac locuia într-un complex de clădiri din cărămidă și ciment,
la mare depărtare de cel mai apropiat oraș. Adulții așteptau de care
trăia preferențiale să păstreze o distanță prudentă între ei și restul
lumii. Erau deosebiți, în moduri diferite care nu-i înghețau inima să
vorbească. Și Isaac era deosebit. Așa îi spusese, de multe ori.
Dar ei nu erau siguri că se înțeleseseră. Nu se simțea deosebit. Se
simțea, adesea, mult mai puțin decât deosebit.

Adulții, mai ales doctorul Dyall sau domnia Rebea, îi înșurubau
uneori data se simțea singur. Nu era așa. Avea cărți, avea biblioteca
video cu care să-și umple timpul. Era dăruit și înșurubat în ritmul lui
propriu - constant, deși nu se înșurubau în privința asta. Bănuia însă, era

În vara celui de-al doisprezecelea an al său – vara în care stelele au început să cadă de pe cer – băiatul Isaac descoperi că putea deosebi estul de vest cu ochii închiși.

Isaac trăia la marginea Marelui Deșert Interior, pe continentul Equatoria, pe planeta care îi fusese anexată Pământului de către ființele enigmatice numite ipotetici. Oamenii îi dăduseră planetei o întreagă panoplie de nume grandioase, sau mitologice, sau detașat științifice, dar îi spuneau, cel mai simplu, Lumea Nouă, în fiecare dintre cele o sută sau mai multe limbi, sau Equatoria, după cel mai intens colonizat dintre continentele sale. Acestea erau lucruri pe care Isaac le învățase la ceea ce trecea drept școală.

Isaac locuia într-un complex de clădiri din cărămidă și chirpici, la mare depărtare de cel mai apropiat oraș. Adulții alături de care trăia preferau să păstreze o distanță prudentă între ei și restul lumii. Erau deosebiți, în moduri despre care nu-i trăgea inima să vorbească. Și Isaac era deosebit. Așa îi spusese, de multe ori. Dar el nu era sigur că le dădea crezare. Nu se simțea deosebit. Se simțea, adesea, mult mai puțin decât deosebit.

Adulții, mai ales doctorul Dvali sau doamna Rebka, îl întrebau uneori dacă se simțea singur. Nu era așa. Avea cărți, avea biblioteca video cu care să-și umple timpul. Era elev și învăța în ritmul lui propriu – constant, deși nu rapid. În privința asta, bănuia Isaac, era

o dezamăgire pentru cei care îl aveau în grijă. Dar cărțile, înregistrările video și lecțiile îi umpleau timpul, iar când nu erau disponibile exista natura din jurul lui, care îi devenise un fel de prieten tăcut și indiferent: munții, cenușii și verzi și cafenii, cu pante coborând către câmpia aceea aridă, marginea deșertului din depărtare, imaginea coagulată a stâncilor și a nisipului. Acolo nu creșteau prea multe, fiindcă ploaia cădea numai în primele luni ale primăverii, și atunci cu zgârcenie. În albiile secate se zăreau plante informe, cu nume prozaice: castraveți butoi, lujeri pieloși. În curtea complexului era o grădină cu plante autohtone, cactuși ca niște pene, cu flori violete și niciodatăverde înalte, cu flori ca pânza de păianjen, care extrăgeau umezeala din aer. Un bărbat pe nume Raj iriga din când în când grădina cu o pompă ce ajungea în adâncul pământului și, în diminețile acelea, aerul mirosea a apă bogată în minereuri: un miros de fier, răspândindu-se pe kilometri întregi. În astfel de zile, șoarecii de stâncă săpau sub gard și făceau tumbe caraghioase pe pavajul din dale al curții.

La începutul verii celui de al doisprezecelea an al său, zilele lui Isaac se scurgeau într-o dulce monotonie, așa cum se scurseră întotdeauna, dar tihna aceea somnolentă se sfârși în ziua sosirii bătrânei.

Se apropia, uluitor, mergând pe jos.

În după-amiaza aceea, Isaac părăsise complexul și străbătuse o mică distanță în susul pantei, către un prag de granit care ieșea în afara povârnișului, ca prova unei nave pe o mare de prundiș. Soarele după-amiezii încălzise piatra până la o dogoare pură, cumplită. Apărat de lumina arzătoare mulțumită pălăriei cu boruri largi și cămășii albe, din bumbac, Isaac stătea sub buza ieșiturii, unde încă mai era umbră, scrutând orizontul. Deșertul se unduia înălțând valuri de aer fierbinte, de furnal. El stătea singur, neclintit – plutind în arșiță, un naufragiat pe o plută de stâncă pârjolită –, când apărură femeia. La început era doar un punct pe drumul nepavat ce ducea spre orașele îndepărtate de unde cumpărau în-grijitorii lui Isaac hrană și alte lucruri. Înainta cu încetineală, sau așa părea. Abia după aproape o oră își putu da seama că era o

femeie – apoi că era bătrână – apoi că era o femeie bătrână cu o raniță în spate, că avea picioarele strâmbe și că înainta cu stăruință, făcând pași mari. Purta o robă albă și o pălărie albă de soare.

Drumul trecea prin apropierea stâncii lui, aproape direct pe sub ea, și Isaac, care nu voia să fie văzut, deși n-ar fi putut spune din ce motiv, fugi în spatele unui bolovan și se ghemui când ea ajunsese în apropiere. Închise ochii și își imaginează că simte masivitatea și greutatea pământului de sub el, cu pașii femeii gâdilând pielea deșertului așa cum gâdilă o găză trupul unui uriaș adormit.

(Și simți o altă prezență, în adâncimea solului, un monstru imens, inert, mișcându-se în somnul lui îndelungat undeva departe, în vest...)

Bătrâna se opri sub pragul de piatră, de parcă l-ar fi putut zări în ascunzătoarea lui. Isaac era conștient de o întrerupere a ritmului pașilor ei târșiți. Sau poate se opri cu inocență, să soarbă o gură de apă dintr-un bidon. Nu spuse nimic. Isaac rămase extrem de nemișcat, lucru la care se pricepea foarte bine.

Ea își reluă mersul. Plecă mai departe, părăsind drumul în locul unde o cărare cotea către complex. Isaac își săltă capul și se uită în urma ei. Acum era la mai mulți metri distanță, iar lumina prelungă a după-amiezii îi desena alături umbra, ca pe o caricatură cu picioare imense. Ea se întoarse imediat ce o zărise, și ochii părură să li se întâlnească pentru o clipă, iar Isaac se grăbi să se ghemuiască, neștiind dacă fusese văzut sau nu. Era uimit de precizia privirii ei și rămase ascuns multă vreme, până ce razele soarelui pătrunseră, pieziș, în adâncimea defileurilor dintre munți. Se ascundea până și de el însuși, tăcut ca un pește într-un bazin al amintirilor și al ideilor.

Bătrâna ajunsese la porțile complexului, intra și rămase înăuntru. Isaac o urmă înaintea să se înnegrească pe de-a-ntregul cerul. Se întrebă dacă avea să-i fie prezentat femeii, poate la masa de seară.

În complex veneau foarte puțini străini. Și, dintre aceia care veneau, cei mai mulți veneau ca să rămână.

După ce își făcu o baie și își puse haine curate, Isaac merse la cină.

Întreaga comunitate era acolo, toți cei treizeci de adulți care se adunau în fiecare seară. Masa de dimineață și cea de prânz erau

improvizate, puteau fi luate la orice oră dacă erai dispus să ți le pregătești în bucătărie, dar cina era un efort colectiv, era întotdeauna aglomerație, gălăgia era inevitabilă.

Lui Isaac îi făcea de obicei plăcere să-i asculte pe adulți vorbind între ei, deși pricepea rareori ceea ce spuneau, cu excepția discuțiilor banale: cui îi venea rândul să meargă în oraș după provizii, cum putea fi reparat un acoperiș sau cum i se puteau aduce îmbunătățiri unei fântâni. Fiindcă erau mai ales savanți și teoreticieni, conversațiile adulților se orientau cel mai adesea către subiecte abstracte. Ascultându-i, Isaac reținuse câteva amănunte despre munca lor și câte ceva despre obiectul ei general. Se discuta întotdeauna despre timp, despre stele și despre ipotetici, despre tehnologie și biologie, despre evoluție și despre transformare. Deși discuțiile pivotau de obicei în jurul unor cuvinte pe care nu le înțelegea, acestea aveau ceva rafinat și elevat. Dezbaterile – era corect ca ipoteticii să fie numiți *ființe*, entități conștiente, sau nu reprezentau altceva decât un *proces* amplu, lipsit de rațiune? – se încingeau adesea, concepțiile fiind apărute și atacate de parcă ar fi fost obiective militare. Era ca și cum, într-o încăpere apropiată, dar inaccesibilă, universul însuși ar fi fost dezmembrat și reasamblat.

În seara aceea, murmurele erau ținute în frâu. Printre ei se afla o nou-venită: femeia de pe drum. Așezându-se cu sfială între doctorul Dvali și doamna Rebka, Isaac îi aruncă priviri furișe. Ea nu i le întoarse; de fapt, prezența lui la masă părea să-i fie indiferentă. Când i se ivi ocazia, Isaac îi studie chipul.

Era chiar mai bătrână decât își închipuise. Avea pielea întunecată și brăzdată de zbârcituri. Ochii ei, strălucitori și senini, priveau din orbite scheletice. Își ținea cuțitul și furculița în degete lungi, fragile. Palmele îi erau palide. Își schimbase hainele de călătorie prin deșert cu altele, mai asemănătoare cu îmbrăcămintea celorlalți adulți: blugi și o cămașă din bumbac, de un galben deschis. Avea părul rar și tuns foarte scurt. Nu purta inele sau coliere. În scobitura unui cot se vedea o bucatică de vată fixată cu leucoplast: probabil că doamna Rebka, medicul comunității, îi luase deja o mostră de sânge. Dar asta i se întâmpla oricărui

nou-venit. Isaac se întrebă dacă doamna Rebka avuse de furcă până găsisse o venă pe brațul acela mic, plin de tendoane. Se întrebă ce trebuia să descopere analiza sângelui și dacă doamna Rebka găsisse ceea ce căuta.

În timpul cinei, nimeni nu-i dădu nou sositei o atenție deosebită. Ea se alătură conversației, dar discuția rămânea superficială, ca și cum nimeni n-ar fi vrut să dezvăluie vreun secret înainte ca străina să fie pe deplin acceptată, asimilată și înțeleasă. Doctorul Dvali i-l prezentă pe Isaac abia după ce vasele fuseseră spălate și pe masa lungă fuseseră aduse mai multe cafetiere.

– Isaac, începu el, și băiatul fixă stânjenit tăblia mesei, aceasta este Sulean Moi – a bătut cale lungă ca să te-ntâlnească.

Cale lungă? Ce voia să spună? Și... să-l întâlnească *pe el*?

– Bună, Isaac, i se adresă nou-venita.

Vocea ei nu era un croncănit răgușit, așa cum se așteptase. De fapt, era melodioasă, cu excepția unui oarecare hârșăit... și, într-un anumit fel, pe care nu-l putea defini, *familiară*.

– Bună, îi răspunse el, încă evitând s-o privească în ochi.

– Te rog să-mi spui Sulean, îi ceru ea.

El încuviință dând cu prudentă din cap.

– Sper c-o să fim prieteni, adăugă bătrâna.

Bineînțeles că nu-i povesti imediat despre noua lui abilitate de a identifica punctele cardinale cu ochii închiși. Nu-i vorbise nimănui despre asta, nici măcar severului doctor Dvali sau mai înțeleghătoarei doamne Rebka. Se temea de examinările minuțioase care ar fi urmat.

Sulean Moi, care se mută în complex, își făcea o îndatorire din a-l vizita în fiecare dimineață, după orele de școală, dar înainte de prânz. La început, Isaac se temea de aceste vizite. Era timid și destul de speriat de vârsta înaintată a lui Sulean și de aparenta ei fragilitate. Dar ea dădea întotdeauna dovadă de aceeași prietenie curtenitoare. Îi respecta tăcerile, iar întrebările ei erau rareori stânjenitoare sau indiscrete.

– Îți place camera ta? Îl întrebă într-o zi.

Pentru că prefera să fie singur, i se dăduse o cameră numai pentru el, o încăpere mică, dar fără nimic de prisos, la etajul al doilea al celei mai mari clădiri, în extremitatea estică. Avea o fereastră cu vedere spre deșert, iar Isaac își pusese masa de lucru și scaunul în fața acesteia, cu patul pe peretele opus. Îi plăcea să țină obloanele deschise noaptea, să lase vântul uscat să-i atingă așternuturile și pielea. Îi plăcea mirosul deșertului.

– Eu am crescut în deșert, îi povesti Sulean.

O rază piezișă de soare intra pe fereastră luminându-i partea stângă, un braț și pielea pergamentoasă a obrazului și a urechii. Vocea ei era aproape o șoaptă.

– În deșertul ăsta?

– Nu, nu în ăsta. Dar într-unul care nu se deosebește prea mult.

– De ce-ai plecat?

Ea zâmbi.

– Trebuia să merg în alte locuri. Sau cel puțin așa am crezut.

– Și ăsta-i locul unde-ai ajuns?

– În cele din urmă. Da.

– Nu am ce să-ți dau, spuse Isaac, pentru că îi plăcea de ea și pentru că nu se putea împiedica să fie conștient de lucrurile nerostite aflate între ei.

– Nu aștept nimic, răspunse ea.

– Ceilalți așteaptă.

– Chiar așa?

– Doctorul Dvali și ceilalți. Obişnuiau să-mi pună o grămadă de întrebări – cum mă simţeam, ce idei aveam, ce însemnau lucrurile din cărţi. Dar nu le plăceau răspunsurile mele.

În cele din urmă, încetaseră cu întrebările, așa cum încetaseră să-i mai facă analize ale sângelui, teste psihologice și teste de percepție.

– Eu sunt pe deplin mulțumită de tine, așa cum ești, spuse bătrâna.

El își dorea s-o creadă. Dar era nou-venită, umblase prin deșert cu nonșalanța unei insecte mergând pe o piatră înșorită, intențiile ei erau vagi și Isaac încă mai ezita să-i dezvăluie cele mai supărătoare dintre secretele sale.

Toți adulții îi erau profesori, deși unii erau mai răbdători și mai atenți decât alții. Doamna Rebka îl învăța noțiunile fundamentale de biologie, domnul Fischer îl învăța geografia Pământului și a Lumii Noi, domnul Nowotny îi vorbea despre cer, despre stele și despre relația dintre soare și planete. Doctorul Dvali îl învăța fizică: plane înclinate, legea descreșterii proporționale cu pătratul distanței, electromagnetismul. Isaac își amintea cât de uimit fusese când văzuse pentru prima oară un magnet ridicând o lingură de pe masă. O întreagă planetă o trăgea în jos, și ce era bucățica aia de piatră căreia îi stătea în putere să inverseze fluxul universal? Abia începuse să priceapă sensul răspunsurilor doctorului Dvali.

Cu un an în urmă, doctorul Dvali îi arătase o busolă. Și planeta era un magnet, îi spusese el. Avea un miez de fier care se rotește, de aceea existau linii de forță, un scut în calea particulelor încărcate electric venite din soare, o polaritate care deosebea nordul de sud. Isaac îl rugase să-i împrumute busola, un model robust, militar, fabricat pe pământ, iar doctorul Dvali îi îngăduise cu generozitate s-o păstreze.

Seara târziu, în singurătatea camerei sale, Isaac pusese busola pe biroul lui, astfel încât vârful roșu al acului să fie pe direcția literei N. Pe urmă închisese ochii și se învârtise, se oprise și așteptase să-i dispară amețea. Cu ochii încă închiși, simțise ceea ce îi spusese lumina, își intuise locul în ea, descoperise direcția în care se diminuau o parte dintre tensiunile interioare. Pe urmă își întinsese mâna dreaptă și deschisese ochii, ca să vadă în ce direcție arăta. Descoperise o serie de lucruri, în cea mai mare parte irelevante.

Repetase experimentul în trei nopți succesive. Se pomenise, de fiecare dată, aliniat aproape perfect cu direcția în care se găsea litera V de pe cadranul busolei.

Pe urmă o făcuse iarăși. Și iarăși. Și iarăși.

Nu mai era mult până la ploaia anuală de meteoriți când se hotărî, în sfârșit, să-i împărtășească lui Sulean Moi descoperirea sa neliniștitoare.

Ploaia de meteoriți începea la fiecare sfârșit de august – în anul acela, pe 34. (Lunile din Lumea Nouă fuseseră numite după lunile terestre, deși fiecare dintre ele dura cu câteva zile mai mult decât omonima sa.) Pe coasta de est a Equatoriei, luna august însemna începutul sfârșitului verii blânde: bărcile părăseau cherhanalele bogate din nord cu ultima lor încărcătură, ca să ajungă înapoi, în Port Magellan, înainte de începerea furtunilor toamnei. Acolo, în deșert, toamna nu însemna mai mult decât răcirea constantă și subtilă a aerului nopților. Anotimpurile deșertului erau nocturne, așa i se părea lui Isaac: în majoritate, zilele erau identice, dar nopțile de iarnă puteau fi mușcător și dureros de friguroase.

Încet, încet, Isaac îi îngăduise lui Sulean Moi să îi devină prietenă. Nu însemna că vorbeau mult, sau despre lucruri deosebit de importante. Sulean părea aproape tot atât de lipsită de grai cum era adesea Isaac. Dar îl însoțea în plimbările printre dealuri și era mult mai sprintenă decât ar fi părut posibil la vârsta ei: mergea încet, dar putea să se cațere aproape tot atât de bine ca Isaac și putea sta nemișcată vreme de o oră sau chiar mai mult, atunci când Isaac făcea asta. Nu-i lăsa niciodată impresia că asta ar fi fost o datorie ori o strategie, sau orice altceva mai mult sau mai puțin decât modul ei de a împărtăși anumite plăceri despre care băiatul bănuise întotdeauna că erau numai ale lui.

Probabil că Sulean nu mai văzuse niciodată ploaia anuală de meteoriți, de vreme ce îi spusese lui Isaac că sosise în Equatoria de numai câteva luni. Isaac se număra printre fanii evenimentului și declară că ea trebuia să-l urmărească dintr-un punct avantajos de observație. Așadar – cu permisiunea dată cu inima îndoită de doctorul Dvali, care părea să nu aprobe pe de-a-ntregul purtarea lui Sulean Moi –, în seara zilei de 34 o însoți pe stânca plată dintre dealuri, stânca de pe care o văzuse pentru prima oară apărând în licărirea de la orizont a soarelui.

Asta se întâmplase pe lumină, dar acum era întuneric. Luna Lumii Noi era mai mică și se mișca mai repede decât luna Pământului, așa că, în momentul sosirii lui Sulean și a lui Isaac la destinație, traversase întregul cer. Amândoi aveau lanterne de

mână, ca să-și lumineze drumul, și amândoi purtau cizme înalte și jambiere groase, ca să-i apere de peștii de nisip care se întindeau pe astfel de lespezi de granit atâta vreme cât mai continua să radieze căldura zilei. Isaac cercetă cu atenție locul și nu descoperi nicio urmă de viață sălbatică. Se așeză pe piatră cu picioarele încrucișate. Sulean se aplecă încet, dar fără să se plângă, și se așeză în aceeași poziție. Avea chipul senin, cu o expresie de așteptare calmă. Își stinseră lanternele și se lăsară înghițiți de beznă. Deșertul era mai întunecat decât cerul, cerul era presărat cu stele. Nimeni nu le dăduse nume oficiale, cu toate că astronomii le atribuiseră numere de catalog. Pe boltă, stelele erau tot atât de dese ca furnicile dintr-un mușuroi. Fiecare dintre ele era un soare, Isaac o știa, și multe își împărtășiau lumina asupra unor peisaje inaccesibile și incognoscibile – poate niște deșerturi ca acela. Printre stele trăiau lucruri, el o știa. Lucrurile cu vieți enorm de lungi și de încete, în care scurgerea unui secol nu era nimic mai mult decât clipirea unui ochi îndepărtat.

– Știu de ce-ai venit încoace, spuse el.

Nu putea desluși fața bătrânei în întuneric, ceea ce ușura discuția, împruțina stângăcia jenantă a unor cuvinte, tot atâtea cărămizi în gură.

– Știi?

– Ca să mă studiezi.

– Nu. Nu ca să te studiezi, Isaac. Studiez mai degrabă cerul decât pe tine, în mod deosebit.

Aidoma tuturor celorlalți din complex, și ea era interesată de ipotetici – creaturile nevăzute care rearanjaseră cerul și pământul.

– Dar din cauza a ceea ce sunt.

Ea își lăsă capul pe-o parte, spunând:

– Ei bine, da, de aceea.

El începu să-i povestească despre simțul direcției. La început vorbi împleticindu-se, apoi din ce în ce mai sigur de sine când ea îl ascultă fără să-l întrerupă. Încercă să anticipeze toate întrebările pe care i le-ar fi putut pune femeia. Când își remarcase pentru prima oară acest talent deosebit? Nu-și putea aduce aminte decât că se întâmplase anul ăsta, cu câteva luni în urmă, la început doar

ca o licărire: de exemplu, îi plăcea să lucreze în biblioteca din complex, fiindcă biroul lui de acolo era orientat în aceeași direcție ca acela din camera lui, deși nu exista nicio fereastră pe care să privească. În sala de mese, stătea întotdeauna pe latura dinspre ușă a mesei, chiar dacă nu era nimeni de față. Își mutase patul ca să doarmă instalat mai confortabil, aliniindu-l cu... ei bine, cu ce?

Dar n-ar fi putut spune. Oriunde s-ar fi dus, întotdeauna, avea o direcție către care prefera să se afle cu fața atunci când stătea nemișcat. Nu era o constrângere, doar un impuls blând, ușor de ignorat. Exista o direcție bună spre care să-și întoarcă fața și una mai puțin bună.

– Și acum ești cu fața în direcția bună? întrebă curioasă Sulean.

De fapt era. Nu fusese conștient de asta înainte de a-l întreba ea, dar se simțea confortabil pe lespedea aceea de piatră, luându-și privirea de la munți și pierzându-și-o în interiorul întunecat al continentului.

– Vest, spuse Sulean. Îți place să stai cu fața spre vest.

– Ușor către nord-vest.

Gata. Secretul ieșise la lumină. Nu mai era nimic altceva de spus și o auzi pe Sulean Moii modificându-și ușor poziția în tăcere, adaptând-o la duritatea stâncii. Se întrebă dacă era dureros sau stânjenitor să fii atât de bătrân și să stai pe o piatră tare. Dacă era așa, ea n-o arăta în niciun fel. Se uita în sus, către cer.

– Ai avut dreptate în privința stelelor căzătoare, spuse, după un timp îndelungat. Sunt foarte frumoase.

Ploaia de stele începuse.

Pe Isaac îl fascina. Doctorul Dvali îi povestise despre meteoriți, care nu erau de fapt stele, ci doar fragmente de rocă sau de praf în flăcări, rămășițe ale cometelor străvechi ce se roteau de milenii în jurul soarelui Lumii Noi. Dar explicația nu făcuse altceva decât să sporească fascinația. Simțea în acele lumini efemere legile geometriilor antice, vectori puși în mișcare cu mult înainte de formarea planetei (sau înainte de construirea ei de către ipotețici), ritmuri elaborate pe durata unei vieți, sau a mai multor vieți, sau pe durata vieții unei specii. Scânteile zburau, traversând

zenitul, de la est către vest, în timp ce Isaac asculta, în interiorul său, murmurele nopții.

Se simți mulțumit astfel, până când Sulean se ridică brusc, privi curioasă către munții din spatele lor.

– Uite... ce e acolo? Arată de parcă tocmai s-ar prăbuși ceva.

Ca o ploaie luminoasă, ca și cum o furtună ar fi coborât prin albiile înalte ale unei cumpene a apelor – așa cum se întâmpla câteodată, dar strălucirea aceea nu era a unui fulger; era difuză, persistentă.

– E normal? întrebă ea.

– Nu, răspunse Isaac.

Nu. Nu era nicidecum normal.

– Atunci poate-ar trebui să ne întoarcem.

Isaac dădu din cap, neliniștit. Nu se temea de ceea ce se apropia – ei bine, o „furtună“, dacă asta era – însă avea o semnificație pe care nu i-o putea explica lui Sulean, o legătură cu prezența tăcută ce sălășluia sub Rub al-Khali, Cuadrantul Pustiu din vestul îndepărtat, cu care se acorda busola lui personală.

Făcură cale întoarsă spre complex în ritm rapid, nu chiar în fugă, fiindcă Isaac nu era sigur că o făptură părând atât de fragilă ca Sulean putea să alerge, în timp ce crestele muntoase din est erau mai întâi dezvăluite și apoi ascunse de noi valuri ale aceluia neobișnuit nor luminos. În momentul când ajunseră la poartă, ploaia de meteoriți era pe de-a-ntregul ascunsă de acel nou fenomen; din cer începu să curgă un fel de praf, și raza lanternei lui Isaac tăia o brazdă de lumină din ce în ce mai firavă. Băiatul se gândi că substanța aceea căzătoare ar fi putut fi zăpadă – dar Sulean spuse că nu, nu era nicidecum zăpadă, era mai degrabă cenușă. Avea un miros foarte urât, sulfuros.

Ca stelele moarte, în cădere, se gândi Isaac.

Doamna Rebka îi aștepta la intrarea principală a complexului și îl trase pe Isaac înăuntru strângându-l atât de tare încât îl duru. El îi adresă o privire șocată, plină de reproș: doamna Rebka nu-l mai făcuse niciodată să sufere, niciunul dintre adulți n-o mai

făcuse. Ea îi ignoră expresia feței și îl strânse la piept cu putere, îi spuse că îi fusese teamă că s-a pierdut în această, în această...

Cuvintele potrivite refuzară să-i ajungă pe buze.

În sala comună, doctorul Dvali asculta la un aparat de radio cuplat la Port Magellan, metropola de pe coasta de est a Equatoriei. Semnalul era retransmis peste munți cu ajutorul aerostatelor și era intermitent, le explică el adulților adunați, dar aflase că marele oraș era martorul aceluiași fenomen, căderea unei substanțe asemănătoare cu cenușa, care se așternea pretutindeni, și, pe moment, nu exista nicio explicație. O parte a locuitorilor din Port Magellan începuseră să intre în panică. Pe urmă emisiile se întrerupseră definitiv, sau aerostatul de retransmisie își încetă funcționarea.

În timp ce adulții stăteau de vorbă, Isaac se duse în camera lui, ascultând îndemnul doamnei Rebka. Nu se culcă, nu-și putea imagina că ar fi fost în stare s-adoarmă. Se așeză în schimb în fața ferestrei, unde nu era nimic de văzut, cu excepția unui gri perforat de tunele prin care lumina de deasupra capetelor sângera peste căderea de cenușă, și ascultă sunetul vidului – o tăcere care părea totuși să-i vorbească, o tăcere scăldată în înțelesuri.

2

În după-amiaza zilei de 34 august, Lise Adams își conducea mașina către micul aerodrom rural simțindu-se rătăcită, simțindu-se liberă.

Era un sentiment pe care nu și-l putea explica nici măcar sie însăși. Poate era de vină vremea, se gândi. De-a lungul coastelor Equatoriei, sfârșitul lunii august era inevitabil călduros, adesea insuportabil, dar în ziua aceea dinspre ocean sufla blând briza, iar bolta era de un albastru-indigo pe care ajunsese să-l asocieze cu Lumea Nouă, mai profund și mai autentic decât pastelul murdar de pe cerul Pământului. Însă vremea fusese excelentă timp de mai multe săptămâni, frumoasă, dar fără nimic remarcabil. Liberă, își spuse ea, da, absolut: o căsătorie în urma ei, o

decree nisi¹ proaspăt emisă, o legătură nechibzuită dezlegată... și, în fața ei, bărbatul care jucase un rol în privința dezlegării. Ba chiar cu mult mai mult decât atât. Un viitor rupt de trecutul ei, o întrebare dureroasă planând la limita unui răspuns.

Și rătăcind, literalmente rătăcind: până atunci nu mai parcursese drumul acela decât de două ori. La sud de Port Magellan, metropola unde închiriasse un apartament, coasta se aplatiza într-o câmpie aluvionară care fusese lăsată la dispoziția fermierilor și a industriei ușoare. În mare parte era încă sălbatică, un soi de prerie unduitoare năpădită de ierburi ca niște pene, de pajiști ce se spărgeau, aidoma valurilor, de piscurile lanțului muntos de pe coastă. Începu în curând să vadă aeronave de mici dimensiuni venind și plecând de pe aerodromul Arundji, destinația ei. Erau aeroplanuri mici, aeronave pentru zone împădurite, fiindcă piste de pe Arundji erau prea scurte pentru un avion mare. Aparatele de zbor aliniat pe aerodrom erau hobby-uri ale bogaților sau instrumente de lucru ale săracilor. Dacă voiai să închiriezi un hangar, să ieși parte la o excursie în defileurile înghețate sau să ajungi în mare grabă la Pârâul Oaselor sau la Mormântul lui Kubelick, veneai la Arundji. Și, dacă erai destul de isteț, înainte de a face oricare dintre aceste lucruri i te adresai lui Turk Findley, care își câștiga existența închiriindu-și avionul și serviciile de pilot la preț redus.

Lise mai zburase o dată cu Turk. Dar nu se afla acolo ca să angajeze un pilot. Numele lui ieșise la lumină fiindcă avea o legătură cu fotografia pe care o purta Lise cu sine, într-un plic maro, acum înghesuit în torpedoul mașinii.

Opri pe pietrișul parării de la Arundji, coborî din mașină și rămase în picioare, ascultând zumzetul insectelor în căldura după-amiezii. Pe urmă se îndreptă spre ușa din spatele hangarului cavernos, cu acoperiș de tablă – arăta ca un grajd de vite modificat – ce îi servea aerodromului Arundji drept terminal pentru pasageri. Turk se ocupa de afacerile lui într-un colț al acelei clădiri, cu consimțământul lui Paul Arundji, proprietarul, care

¹ Hotărâre judecătorească de divorț (n. tr.).